

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)
 ΩΡΑ ό γυιός μου είχε ήσυχάσει. Δέν μιλούσε καθόλου, μά κρατούσε τά μάτια του δοθάνονχα, σάν κάπ ν' άνοιγε.
 "Έξαφνα χτύπησε κάτω ή πόρτα.
 Νά κατέβαινα ν' άνοιγα, θά ήταν σωστή τρέλλα.
 Τό καλύτερο ήταν νά βγω σ' ένα παράθυρο και νά δω ποιός χτυπούσε.
 "Ήμουν βέβαιος πώς δέν έπρόκειτο για κανένα έπισκέπτη ή για περαστικό διαβάτη. Ποιός θά οχόταν τέτοια ώρα στην έρημιά μου, ποιός θά γύριζε μέσα στη νύχτα, σ' άγρια και καταραμένα αυτά μέρη;

Μέ τό όπλο στό χέρι, άνοιξα τό παράθυρο και κόπταξα έξω. Τό σκοτάδι όμως ήταν βαθύ και δέν διέκρινα τίποτε. Σκέφτηκα τότε νά κατέβω στό κάτω πάτωμα. Άπό κει θά μπορούσα νά διακρίνω καλά, παρά τό βαθύ σκοτάδι π' άπλώνονταν γύρω, λαβαίνοντας κάθε προφύλαξη, για νά μήν ύπνοστο χαμηλά Έαφρική επίθεση άπ' τόν καταραμένο βρυκόλακα.
 Καθώς προχωρούσα νά βγω έξω άπ' τό δωμάτιο, έφοιξα μά άνησχυη μετά τό γυιό μου.
 Μά κόπταξε μ' ένα βλέμμα άγριο και παράξενο.
 — Πού πιάς, πατέρα; με ρώτησε Έξαφνα.
 — Θά γυρίσω άμέσως, παιδί μου, τού έπια, χωρίς νά τού Έξηγήσω τί πληγώνα νά κάμω.
 Κούνησε τό κεφάλι του και ψιθύρισε:
 — Δέν θά προφύλαξης, πατέρα, δέν θά προφύλαξης...

— Τί θές νά πής, παιδί μου;
 — Θά φύγω, πατέρα... Όταν γυρίσεις, δέν θά με βρής έδω. Με περιμένει... Θά φύγουμε μαζί...
 — Ήούχασε, γυιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...
 Κάτω στην πόρτα χτυπούσαν τώρα με μανία, με λύσσα.

"Ο γυιός μου άκουσε τά χτυπήματα και τά μάτια του άσπαραξαν.
 — Έρχομαι... Έρχομαι... μουρμούρισε και γέλασε άγρια.

Τόν είχα δέσει γερά στό κρεβάτι, παρ' όλο τόν πόνο και τόν σπαραγμό πού έννοιωθα για τί σκληρό μου πράξι. Μά τί άλλο μπορούσα νά κάμω; "Ετσι μόνο μπορούσα νά τόν προφύλαξω άπ' τό Σατανά πού τονούριζε έξω άπ' τό σπίτι και πού τόν έπρόραζε τόσο.
 — Ήούχασε, παιδί μου, προσπάθησε νά κοιμηθής, τού έπια, βγαίνοντας στό διάδρομο.
 Δέν μωδούσε καινού άπάντησι.
 "Ο Πιστός μ' άκολούθησε έπίσω, μωρζόντας άνήσχυη τόν άερα.

Οί χτύποι στην πόρτα είχαν πάψει. Κατέβηκα όπισσό στό κάτω πάτωμα, πλησίασα στό παράθυρο και πρίν τό άνοιξω, στάθηκα κ' άφρονγκόσχημα. Δέν άκούγονταν τίποτε. Άπόλυτη ήσυχία βασιλευσε έξω άπ' την Έπαυλι.
 Τό δωμάτιο πού βρισκόμουν ήταν άκριβώς κάτω άπ' τό δωμάτιο τού πρώτου πατώματος, στό όποιο είχα άφήσει τό γυιό μου δεμένο στό κρεβάτι του. Περιμένα ακόμα λίγες στιγμές κ' ύστερα άνωξα σιγά—σιγά τό τζάνι και προσπάθησα νά δω τί γινόταν άνάμεσα άπ' τίς γούλιες. Μά δέν διέκρινα τίποτε κ' άναγκάστηκα ν' άνοιξω και τό παράθυρο.

"Ο Πιστός είχε σηκωθεί από μπροστινά του πόδια και σκεκόταν πλάι μου, γουλλίζοντας ύπατια.
 "Εσπληνα πρός τά έξω και κόπταξα κάτω στην πόρτα. Δέν είδα κανένα. "Η αλλη ήταν έρημη... "Οστόσο φώναξα δυνατά:
 — Ποιός είνε;
 Μιά κουνουβάγια έσκουζε στά κεραμίδια, σάν ν' άπαντούσε στην έρότησί μου.
 Τομαζόμουν νά κλείσω τό παράθυρο, όταν Έξαφνα άκουσα θόρυβο στό έπάνω πάτωμα, στό δωμάτιο πού είχα άφήσει τό γυιό μου. Συγχρόνως τό παράθυρο τού δωματίου αυτού άνοιξε με βία και, πρίν προφύλαξω νά μετακινηθώ άπ' τη θέση μου, είδα έναν μαύρο όγκο νά πέφτει κάτω, νά περνά μπροστά μου, σ' απόσταση μιάς—δύο σπιθαμών από τό μέρος πού στεκόμουν και νά γυρε-

μίζεται στην αλλη μ' έναν ύπόζωφο κρότο.
 Μιά κραυγή άπελπισίας Έξφυγε άπ' τό στόμα μου.
 "Ο Πιστός πλάι μου ουρλιάζε πένθια.
 Κατάλαβα άμέσως τί είχε συμβεί. Θεέ μου, Θεέ μου, ό γυιός μου είχε λυθεί, είχε άνοιξει τό παράθυρο κ' είχε πηδήσει έξω...
 Άπόμεινα στη θέση πού βρισκόμουν, σάν νά είχα ματωρωθεί, σαστισμένος, χαμένος...
 Κάτω άπ' τό παράθυρο, πάνω στις πλάκες της αλλής, βρισκόταν Ξαπλωμένο τό παιδί μου, ή στεγνή μου έλπίδα, νεκρό!... "Εσπληνα πρός τά έξω και τόν φώναξα κλαίγοντας πικρά. Ούτε σάλεψε καν... Και την ίδια στιγμή άκουσα τά γέλια, τ' αφροτιά, τ' ακληρά και σαρκαστικά γέλια τού βρυκόλακα. Κουμένος κάτω μέσα στό σκοτάδι, αισθανόταν άγρια χαρά για τό κούκο πού μούκανε... Γελούσε... γελούσε... Και στό γέλιο του άπαντούσαν ή κραζιές τών νυχτοπουλιών και τών άγοριμών τά ουρλιάσματα.
 "Αδιαφορώντας πειά για κάθε κίνδυνο, έβλεπισα τό παράθυρο, κατέβηκα κάτω, άνοιξα την πόρτα και σήκωσα τό γυιό μου στην άγκαλιά μου. Ξανάβλεπισα με προσοχή και τόν άνέβασα επάνω. "Ηταν νεκρός! Είχε ραγίσει τό κρανίο του, άφθονο αίμα έτρεχε άπ' την πληγή του και τά ρουθούνια του...

Τους είδα κάτω άπ' τό φως τού φεγγαριού νά ουρλιάζουν άγρια....

Τόν Ξάπλωσα στό κρεβάτι, ριχτήκα επάνω του κ' άρχισα νά κλαίω νά δένομαι...
 "Ετσι πέρασε ή νύχτα, ως τίς τέσσερες μετά τά μεσάνυχτα. "Ο βρυκόλακας δέν άκούγονταν πούθενά. Κατά τά μεσάνυχτα μόνον άκουσα στην αλλη, πρός τό μέρος πού είχα θάψει τούς άγαπημένους μου, μια φωνή απαράλλαχτη με τί φωνή της κόρης μου... Τί έσήμαινε αυτό; Σταυροκοπήθηκα, χωρίς ν' άνοιξω τό παράθυρο. "Ημουν βέβαιος πώς ό βρυκόλακας βρισκόταν κάτω άπέξω και παραμόνευε. "Ο Πιστός ήταν διαρκώς άνήσχυος, σφιγρογούριζε μέσα στην κάμαρη και γούλιζε φοβισμένα...

"Η ύποψία μου αυτή βρέθηκε άληθινή. Λίγο πρίν Ξημερώσει, άκουσα νά πασαπατείη κάποιος τό παράθυρο. Πεινάχτηκα όρθιος κ' άρπάξα τό όπλο μου. Ναι, κάποιος ήταν άπ' έξω και προσπαθούσε ν' άνοιξη π' παραθυρόφύλλα. Στήριξα τό όπλο στόν όμο μου, έτοιμος νά πυροβολήσω. "Ήξερα την τρομακτική δύναμή του. Μπορούσε νά σπάσει τό παράθυρο και νά πηδήσει στό δωμάτιο. Δέν πρόφύλαξα νά κάμω τί σκέψη αυτή και σπάσανε δύο γούλιες.

Πήρα τότε άπ' τό εικοσοστάτι την εικόνα της Θεοτόκου και την κρέμασα στό πόμολο τού τζαμιού. Τά παγαφρονίσματα στό παράθυρο πάμανε άμέσως. "Ενα μουρμαχτό άκούστηκε και σε λίγο άντήχησε κάτω άπ' την αλλη ή φωνή του:
 — "Ηρθε ή σειρά σου!... Θά πεθάνης!... Θά πεθάνης!... Άπόψε, αύριο, μεθαύριο θά φάνε τό κερί σου οι λύκοι, άκούε, οι λύκοι!...

Γονάτισα κάτω κ' έκαμω τό σταυρό μου:
 — Άς γίνη τό θέλημά σου, Κύριε!...
 Σε λίγο έφρεξε. Τό τέρας έφυγε, μαζί με τίς νύχτας τά σκοτάδια. Οί λύκοι όμως είχαν μωρστει αίμα και παραμόνευαν όλόγυρα στό δάσος. Τους είδα κάτω άπ' τό φως τού ασηνού φεγγαριού νά ουρλιάζουν άγρια...
 ("Άπ' τό "Ημερολόγιο τού Βλαδιμηρου Χάιντεβιτς)

Συνέχεια. "Εθαφα τό γυιό μου μόνος μου, με τά ίδια μου τά χέρια και τώρα πειά περιμένο ήσυχος τό θάνατο.

Αυτό μέρος στη σειρά, ό βρυκόλακας δέν φάνηκε. Κάθουμα μόνος κ' έρημος και κλαίω τά πεθαμένα μου παιδιά.
 Τις νύχτες άκούω παράξενες φωνές και βογγητά.
 Νά είνε τάχα παρωσιθήσεις, νά με γελιά ή φαντασία μου ή νά κλαίει οι άδικοχαμένοι μου νεκροί;...
 Τά βογγητά είν' όμως κ' απαράλλαχτα με τίς μάνας μου, πρίν πεθάνει. "Ετσι άκριβώς βογγούσε στό κρεβάτι τού πόνου...
 Τά σκουζιματα κ' οι θρήνοι είνε της πεθαμένης μου κόρης...
 Θεέ μου, νά μη βρήκανε τάχα άνάταμο μέσα στό χώμα; Βασανίζονται ακόμα μεθυστα στην μάνη γή;

Κύριε... Κύριε τών Οθρανών, λυήσου τά παιδιά μου και κάμει με νά πάω τό γρηγορότερο κοντά τους...
 ("Ακολουθεί)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
 «ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΔΙΕΤΤΑΣ»